

Тризуб

Юрій Буряківець

Брате мій, чому тобі не спиться,
З думою про волю рідних хат?
Ніч надворі — голуба криниця,
І Тризубом зорі мерехтять.
Чом його у серце вкарбували
У неволі, на своїй землі?
Різні зайди неньку катували,
Грабували люд наш, як могли.
Чом рости ми мусимо рабами
Під ворожий, ненависний сміх?
Сходить місяченько над садами,
З бойових, уславлених доріг.
З них я чую — постріли лунають,
І коней, коней невинний шал.
Так, у нас насправді розсвітає,
Шторм гряде, за валом котить вал.
Вже ніхто не плюне нам в обличчя,
Ми віддячим за наругу хат.
Так виходь же, брате, подивиться,
Як Тризубом зорі золотять.

1942